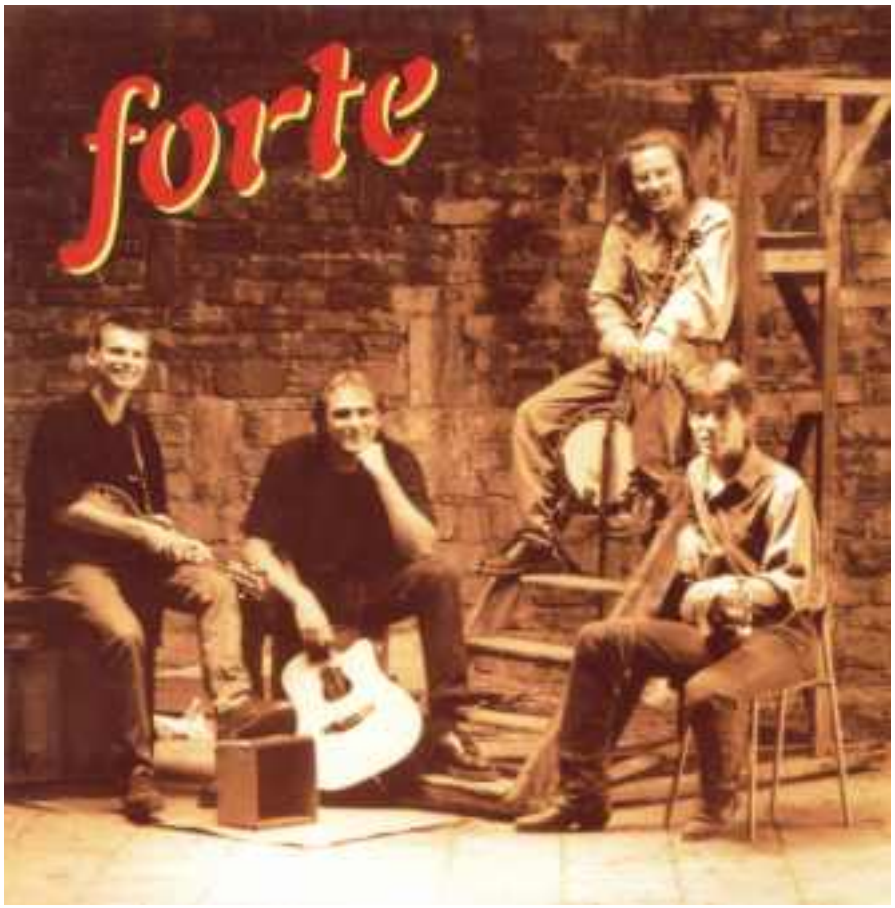
Napsal uživatel Šaolín
Úterý, 01 Únor 2000 01:00

"Fever má novýho zpěváka," slyšel jsem nedávno někde mezi řečí u piva. A protože někdy v tu dobu hrála v Havranním hnízdě, zašel jsem si tuhle revivalovou skupinu (rock 60. a 70. let - pozn. aut.) na chvíli poslechnout. Z jejich nového zpěváka jsem byl celkem překvapený, protože jsem v něm poznal Tomáše Ludvíčka, exprotagonistu pražských bluegrassových kapel Přísně tajné a Torzo. Možná pověsil bluegrass na hřebík, pomyslel jsem si a dál jsem se tím už moc nezabýval. Vůbec jsem netušil, že Tomáš v tu chvíli vedle Feveru už nejméně půl roku působí ve zcela nové bluegrassové formaci, která se jmenuje Forte.

Vlastně o existenci skupiny Forte jsem se dozvěděl náhodou prostřednictvím jejich prvního dema, které jsem kdesi pokoutně zaslechl. Pořádně jsem se do jejich muziky však zaposlouchal až na jejich prvním oficiálním cédéčku, které právě v tuto chvíli vlastním nákladem vydali.

První sympatická věc, která mě na sedmipísňovém albu (které se řadí svojí délkou dvaceti minut spíše k maxisinglům) zaujala, jsou české texty a vůbec to, že autorsky, až na jednu vyjímku, vychází z vlastních zdrojů. Tou jedinou výjimkou je úvodní píseň Telefon, u které text Zdeňka Gauseho zhudebnil Antonín Kny z Fešáků. Ostatní songy napsal lídr skupiny a dlouholetý spoluhráč Tomáše Ludvíčka, Martin Kohout. Toho můžete znát možná i z

doprovodné kapely Tomáše Linky Přímá Linka, kde má na starosti kytaru stejně tak jako ve Forte. Tomáš Linka však nebyl jediný, kdo poznal v Martinovi talentovaného hráče, ale vlastní kapelu se mu před časem pokoušel sestavit právě Antonín Kny.

Ale zpět k první desce Forte. Na první poslech jsem preciznost a čistotu jejich hry zařadil někam k Reliéfu nebo Vabank Unitu. Ovšem styl jako takový inklinuje hodně do folkova, což je znát hlavně při pomalejších skladbách. Stručně řečeno, Forte hraje bluegrass "po staru", ale jejich muzika bude jistě poslouchatelná i pro širší folkové masy. Prostě, žádné velké sólové exhibice, chladná dlouhá sóla nebo studené přiznávky. Příjemná "živost" všech nástrojů posluchače jistě překvapí a schválně i vy si zkuste poslechnout, kolik citu je schováno kupříkladu v baskytarách Jirky Maška (také Auris), jehož prvním vzorem byl kdysi bigbíťák Milan Broum. Vůbec, mám pocit, že co do instrumentální stránky, kapela přes svůj nízký věkový průměr (24 let) je složena z osobností a myslím, že třeba o banjistovi Petrovi Seidlovi (také Drobky) ještě určitě uslyšíme.

Sólové vokální party povětšinou odzpíval Martin Kohout, jehož příjemný hlas na mě zapůsobil zvlášť v baladické Znám tě z mých dlouhých snů, ve které si mimochodem na altku zahrál také jediný host, Zdeněk Frolík. Refrény jsou povětšinou doplněny typickými bluegrassovými sbory, ale nevím, zda jejich konstrukce je schválně klasická nebo jen chyběla kreativita při jejich stavbě.

Kohoutovy texty se mi zdají folkové a ucházející. Na několika místech se v písních sice objevuje typická bluegrassácká posedlost po dlouhých souhláskách ("Zrádná je krása tvá"), která jde na úkor sdělnosti, ale dá se to přežít. Jediný text (ruku v ruce s hudbou), který mě doopravdy neoslovil, a to jak tématicky, tak provedením, je Klaun (4). V páté Být králem slunce jsem si také všiml zřejmě nejdelšího L ve střední Evropě (za těch pár let dokázalllllllllllllll), ale takovému řešení se občas nevyhnou ani renomovanější textaři.

Celkově vám však Forte vřele doporučuji. A znovu opakuji: účelem těchto řádek není recenze, ale varování pro vás - pozor, je tu něco zajímavého! A taky dobrá rada: zajděte na Forte včas, dokud stojí vstupenka do stovky. Za pár let v Grand Ole Opry už to bude pěkně mastný.